

Arrest

nr. 53 993 van 29 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"België is niet werkwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 13 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 27.08.2010 asiel. Ze is in bezit van een geldig paspoort van Kirgizstan n° A2879398, afgegeven op 27.06.2003 en geldig tot 27.06.2013 en voorzien van Schengenvisum PL6589902 afgegeven door de Poolse consulaire diensten te Almaty (Kazachstan) op 06.08.2010 en

geldig van 18.08.2010 tot 01.09.2010. De betrokkene bevestigde dat ze op 21.08.2010 het grondgebied van de Lidstaten binnenkwam via Polen en diezelfde dag doorreisde naar België. Op 08.09.2010 werd aan de bevoegde Poolse diensten een vraag voor de overname van de betrokkene gericht. Dit verzoek werd op 14.09.2010 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 door de Poolse instanties met instemming beantwoord.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg. Ze antwoordde dat ze België verkoos omdat haar broer Anvarjan Amanov (CV 5183245) en zijn gezin in België verblijven. In een schrijven van 16.09.2010 verzoekt de betrokkene via haar advocaat dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 en van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene stelt dat ze nooit asiel vroeg in Polen, dat haar vluchtmotieven verband houden met de motieven van haar broer en dat ze in België moreel, materieel en financieel door haar broer en zijn gezin zou kunnen worden gesteund.

Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De vraag om toepassing te maken van artikel 3(2) houdt voor de Belgische staat dan ook geen verplichting in om een asielaanvraag te behandelen.

Artikel 7 van Verordening 343/2003 stelt dat indien een gezinslid van de asielzoeker in een Lidstaat de vluchtelingenstatus verwierf deze Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, mits de betrokkenen dat wensen. De broer van de betrokkene verwierf de vluchtelingenstatus in België. Artikel 2, 1) van Verordening 343/2003 omschrijft de notie 'gezinsleden' en op basis van deze omschrijving kan de betrokkene niet worden beschouwd als lid van het gezin haar broer. Dit betekent dat er geen toepassing van artikel 7 kan worden gemaakt.

Artikel 15 van Verordening 343/2003 laat de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toe indien er sprake is van hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden. De betrokkene stelt in haar schrijven van 16.09.2010 dat haar broer en gezin haar moreel, materieel en financieel kunnen steunen. Dat de betrokkene als asielzoeker door haar broer en zijn gezin zou kunnen worden gesteund volstaat echter niet. Artikel 15 geeft als voorwaarde voor hereniging duidelijk aan dat er sprake moet zijn van 'afhankelijke Familieleden'. Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In het geval van de betrokkene wordt echter niet aangetoond dat het omwille van een welbepaalde reden (bv, gezondheid...) noodzakelijk is dat de betrokkene in de nabijheid van haar broer en zijn gezin moet verblijven. De voor de toepassing van artikel 15 vereiste afhankelijkheid werd dan ook niet vastgesteld. Verder maken we op dat de betrokkene meerderjarig is en dat haar broer van 2002 tot 2004 in België verbleef en in november 2008 naar België terugkeerde, wat betekent dat de betrokkene geruime tijd van haar broer gescheiden leefde. Er is dan ook geen sprake van een reeds eerder bestaand en gedeeld familieleven. Op basis van bovenvermelde vaststellingen en argumenten moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Poolse instanties een inbreuk van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze geen asiel vroeg in Polen en dat haar vluchtmotieven verband houden met die van haar broer merken we op dat het feit dat de betrokkene geen asiel vroeg in Polen niet relevant is. Polen stemde in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 omdat de betrokkene houder is van een door de Poolse bevoegde instantie afgegeven visum. We benadrukken dat Polen de Conventie van Geneve van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zat door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese Lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt, net als België elke asielaanvraag aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal haar volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG opvang worden verstrekt. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen indien nodig voorlopige maatregelen

worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde, haar broer en zijn gezin uitgezonderd, geen familie in België of een andere Lidstaten te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Op basis hiervan wordt besloten dat er geen enkele aanleiding is om te stellen dat aan overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instantie op grond van artikels 3(2), 7 of 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse Instanties."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het verzoekschrift en in de repliekmemoirie een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Verwerende partij stelt dat het middel van verzoekster ongegrond is. Dit ten onrechte. Dit blijkt uit wat volgt. Verzoekster kreeg op 17.09.2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 26quater. Dat motivering van de beslissing was de volgende:

- België is niet verantwoordelijk voor de asielaanvraag van verzoekster wel Polen*
- Zij kwam met een geldig paspoort van Kirgizstan Polen binnen met een schengenvisum. Zij kwam Europa binnen via Polen en reisde door naar België.*
- Polen heeft zich akkoord verklaard met de overname*
- Er werd een verzoek gericht de aanvraag van verzoekster toch hier in België te behandelen. Dit werd geweigerd*
- Verzoekster is geen gezinslid van haar broer*
- Er is ook geen sprake van hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden*
- Er is eveneens geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM bij overdracht van verzoekster aan de Poolse instanties*
- Het feit dat verzoekster geen asiel vroeg in Polen doet niets ter zake*
- De asielaanvraag van verzoekster kan evengoed in België behandeld worden omdat Polen de conventie van Genève van 1951 ondertekende.*

Verzoekster kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekende. De bestreden beslissing is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen. Op 16.09.2010 deed de raadsman van verzoekster een verzoek dat de asielaanvraag van verzoekster behandeld zou worden door de Belgische autoriteiten en werden verscheidene stukken ter staving van dit verzoek gevoegd waaronder het volledige relaas van verzoekster en haar problemen in haar land van herkomst (die gelinkt zijn aan die van haar broer). In dit schrijven werd expliciet gesteld dat 1 van de motieven van verzoekster om haar asielaanvraag hier in België te behandelen het feit was dat haar broer hier in België erkend is als vluchteling (en zijn asielmotieven) als ook zijn gezin en verzoekster haar asielmotieven verband houden met die van haar broer zodat het beter zou zijn de aanvraag van verzoekster hier in België te behandelen. Dat verzoekster bij dit schrijven eveneens het relaas van verzoekster heeft gevoegd waaruit dit alles blijkt. Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden, minstens dat de bestreden beslissing hieromtrent niet afdoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing vermeldt zelfs niet dat verzoekster haar verklaringen heeft voorgelegd. De bestreden beslissing vermeldt wel dat verzoekster inroept dat haar vluchtmotieven verband houden met die van haar broer maar er wordt geen enkele motivering gegeven waarom dit element niet afdoende is om de aanvraag van verzoekster eveneens hier te behandelen omdat haar relaas gelinkt aan dat van haar broer en zij eveneens dezelfde problemen heeft gekend als haar broer. Dat dit zeer belangrijke elementen zijn omdat verzoekster haar broer hier erkend is als vluchteling in België als ook zijn gezin. Dat in de gegeven omstandigheden het dan ook meer opportuun zou zijn dat de aanvraag van verzoekster hier behandeld wordt en niet in Polen waar ze geen kennis hebben van het dossier van verzoekster haar broer en zijn gezin. Dat verzoekster bij schrijven van haar raadsman d.d. 16.09.2010 eveneens haar relaas heeft gevoegd van haar problemen waaruit blijkt dat haar relaas gelinkt is aan dat van haar broer. Dat dienst vreemdelingenzaken hier in haar bestreden beslissing niets over vermeld

zodat het voor verzoekster niet duidelijk is of dienst vreemdelingenzaken hier wel mee heeft rekening gehouden. Bovendien wordt op geen enkele manier een antwoord gegeven op het argument van verzoekster dat haar broer hier erkend is en haar vluchtmotieven verband houden met die van haar broer en waarom dit element niet voldoende is om de aanvraag hier te behandelen. Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is. Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden. Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met de brief van haar raadsman van 16 september 2010 en dat haar asielaanvraag gelinkt is aan dat van haar broer.

In de bestreden beslissing wordt echter overwogen:

"Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg. Ze antwoordde dat ze België verkoos omdat haar broer Anvarjan Amanov (CV 5183245) en zijn gezin in België verblijven. In een schrijven van 16.09.2010 verzoekt de betrokkene via haar advocaat dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 en van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van

de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene stelt dat ze nooit asiel vroeg in Polen, dat haar vluchtmotieven verband houden met de motieven van haar broer en dat ze in België moreel, materieel en financieel door haar broer en zijn gezin zou kunnen worden gesteund.

Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De vraag om toepassing te maken van artikel 3(2) houdt voor de Belgische staat dan ook geen verplichting in om een asielaanvraag te behandelen.

Artikel 7 van Verordening 343/2003 stelt dat indien een gezinslid van de asielzoeker in een Lidstaat de vluchtelingenstatus verwierf deze Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, mits de betrokkenen dat wensen. De broer van de betrokkene verwierf de vluchtelingenstatus in België. Artikel 2, 1) van Verordening 343/2003 omschrijft de notie 'gezinsleden' en op basis van deze omschrijving kan de betrokkene niet worden beschouwd als lid van het gezin haar broer. Dit betekent dat er geen toepassing van artikel 7 kan worden gemaakt.

Artikel 15 van verordening 343/2003 laat de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toe indien er sprake is van hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden. De betrokkene stelt in haar schrijven van 16.09.2010 dat haar broer en gezin haar moreel, materieel en financieel kunnen steunen. Dat de betrokkene als asielzoeker door haar broer en zijn gezin zou kunnen worden gesteund volstaat echter niet. Artikel 15 geeft als voorwaarde voor hereniging duidelijk aan dat er sprake moet zijn van 'afhankelijke Familieleden'. Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In het geval van de betrokkene wordt echter niet aangetoond dat het omwille van een welbepaalde reden (bv, gezondheid...) noodzakelijk is dat de betrokkene in de nabijheid van haar broer en zijn gezin moet verblijven. De voor de toepassing van artikel 15 vereiste afhankelijkheid werd dan ook niet vastgesteld. Verder maken we op dat de betrokkene meerderjarig is en dat haar broer van 2002 tot 2004 in België verbleef en in november 2008 naar België terugkeerde, wat betekent dat de betrokkene geruime tijd van haar broer gescheiden leefde. Er is dan ook geen sprake van een reeds eerder bestaand en gedeeld familieleven. Op basis van bovenvermelde vaststellingen en argumenten moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Poolse instanties een inbreuk van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze geen asiel vroeg in Polen en dat haar vluchtmotieven verband houden met die van haar broer merken we op dat het feit dat de betrokkene geen asiel vroeg in Polen niet relevant is. Polen stemde in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 omdat de betrokkene houder is van een door de Poolse bevoegde instantie afgegeven visum. We benadrukken dat Polen de Conventie van Geneve van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zat door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese Lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt, net als België elke asielaanvraag aan aan Individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal haar volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG opvang worden verstrekt. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen indien nodig voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde, haar broer en zijn gezin uitgezonderd, geen familie in België of een andere Lidstaten te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Op basis hiervan wordt besloten dat er geen enkele aanleiding is om te stellen dat aan overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instantie op grond van artikels 3(2), 7 of 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse Instanties.”

Deze overwegingen gaan duidelijk in op verzoeksters brief en verklaringen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Evenmin wordt een schending het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC